

Πβ. ἀδερφοβάρεμα, ἀδερφομαχαιρεᾶ, *ἀδερφο-
σπαθοκονταρεμός, ἀδερφοστιλεττεᾶ, ἀδερφοχαν-
τζαρεᾶ, ἀδερφοχτυπημεᾶ.

ἀδερφοχτυπημεᾶ ἡ, Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀδερφοχτύπημα. Ὁ μετασχηματισμός
κατὰ τὰ εἰς -ᾶ δηλωτικὰ πληγῆς.

Ἀδερφοχτύπημα, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Μὰ σὰν ἀδερφοχτυπημεᾶ δὲ μπορῶ νὰ γιατρέψω.

Πβ. ἀδερφοβάρεμα, ἀδερφομαχαιρεᾶ, *ἀδερφο-
σπαθοκονταρεμός, ἀδερφοστιλεττεᾶ, ἀδερφο-
χαντζαρεᾶ.

ἀδέρφωμα τό, Θράκ. (Σαρεκκλ.) — ΣΧασιώτ. Γεωργ.
Ἡμερολ. 4 ΓΣακελλαρόπ. Ἀνοιξιάτ. γεννήμ. 39.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδερφώνω.

1) Συμφιλίωσης, συνδιαλλαγῆς Θράκ. (Σαρεκκλ.) 2)
Τὸ φύεσθαι τὸν σῖτον, τὴν κριθὴν ἢ ἀραβόσιτον πολυκά-
λαμον, μὲ παραφυάδας ΓΣακελλαρόπ. ἔνθ' ἄν. ΣΧασιώτ.
ἔνθ' ἄν.

ἀδερφώνω ἴων. (Κρήν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.
Φιλότ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Λάστ. Μάν. Σου-
δεν. Τρίκκ.) — ΑΒαλαωρίτ. Ἔργα 2,133 (ἔκδ. Μαρασλή)
ΚΠαλαμ. Τραγούδ. Πατρ. 43 ἀδιρφώνου Ἡπ. Θράκ.
(Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μέσ. ἀδελφοῦμαι Πόντ. (Κερασ.)
ἀδελφοῦμαι Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀδερφός.

1) Δίδω ἀδελφὸν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Σ' ἀδέρφου' ἡ
μάννα σου. β) Μέσ. ἀποκτῶ ἀδελφὸν Στερελλ. (Αἰτωλ.):
'Αδιρφώθ' κι αὐτὸ τοῦ πιδί. γ) Συνδέομαι τινι δι' ἀδελ-
φικῆς ἀγάπης, συνήθως ἐν τῇ μετοχ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Βόθρ. Φιλότ.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) — ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.: Ἀδερφωμένοι φίλοι Ἀπύρανθ. Σὰν ἀδέρ-
φια ἀδερφωμένοι ἀνθρώποι Φιλότ. || Ποιήμ.

Ὅταν σ' ἀκούσαμε οἱ πικροὶ 'ς τὸ ἔργο σου ἀκρογιάλι
τὴ νύχτα ν' ἀδερφώνεσαι μὲ τὴν ἀνεμοζάλη
ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.

Σ τὸ Μεσολόγγι ἀδέρφωσαν κ' ἐσμίξαν ταίρια ταίρια
μὲ τῆς Φραγκιάς τὰ νεᾶτα

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. δ) Συνεταιρίζομαι τινι, συντροφεύω
Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀδιρφώθ' κα μὲ τοῦ δεῖνα κι πάμι τὴν
καλὰ Αἰτωλ. Ἄμα δὲν ἀδιρφονθῇ κἀνένας, δὲ μπουρεῖ νὰ
πάη καλὰ αὐτόθι. 2) Συνάπτω, συναρμώζω Ἡπ. Θράκ.
(Αἰν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.):
'Αδέρφου' τὰ ξύλα γιὰ νὰ καοῦν καλὰ Αἰτωλ. 3) Ἀμτβ.
ἐκφύομαι, συμφύομαι μὲ παραφυάδας, βλαστούς, συνή-
θως ἐπὶ δημητριακῶν, ὅταν ἐκφύονται πολυκάλαμα ἴων.
(Κρήν.) Νάξ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Μάν. Σουδεν. Τρίκκ.
κ. ἄ.): Τὸ σ'τάρι εἶναι καλό, ἄμα ἀδερφώνη Τρίκκ. κ. ἄ.
'Αδερφώνουνε τὰ κρεμμύδια Μάν. Τὰ στάχνα εἶναι ἀδερφω-
μένα Νάξ. κ. ἄ. || Ἄσμ.

Καίκανε τὰ δυὸ δεντρά ποῦ 'σαν ἀδερφωμένα
Λάστ. Συνών. ἀδερφολογῶ, ἀδερφοκλωνῶ.

ἀδερφωτικά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδελφωτικά Πόντ. (Ὁφ.
Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδερφωτικός.

Ὡς προσήκει ἀδελφοῖς, ἀδελφικῶς ἔνθ' ἄν.: Ἄς ζοῦμε
ἀδελφωτικά Ὁφ. Ἀδελφωτικά θὰ μοιράζωμ' ἀπο Χαλδ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδερφικά.

ἀδερφωτικός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδελφωτικός Πόντ.
(Κερασ. Ὁφ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀδερφός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωτικός.

Ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων, προσήκων ἀδελφοῖς ἔνθ' ἄν.:
'Ατὸ τ' ἐποίκες με τὴν δουλείαν ἀδελφωτικὸν ἔνθ' (αὐτὴ ἡ
πρᾶξις, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμες, εἶναι ἀδελφική) Κερασ.
Συνών. ἀδερφικός 1.

ἀδερφωτός ἐπίθ. Πελοπν. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδερφώνω.

Κλάδος ἢ στέλεχος συμπεφυμένος πρὸς ἄλλον κλάδον
ἢ στέλεχος: Ἀδερφωτὸ δέντρο.

ἄδετος ἐπίθ. Ἀνδρ. Κρήτ. Κῶς Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) Σῦρ. κ. ἄ. ἀδέϊτε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄδετος.

1) Ὁ μὴ δεδεμένος, ὁ λελυμένος Κρήτ. Πελοπν.
(Ἀρκαδ.) Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) Τσακων. κ. ἄ.: Τὸ μουλᾶρι
ἐπόμεν' ἄδετο Κρήτ. Ἀδετα εἶν' τὰ δέρε' ἔ' Τραπ. β)
Ὁ μὴ περιτυλιγμένος διὰ σπαργάνων Πελοπν. (Ἀρκαδ.):
'Αδετο παιδί. 2) Ὁ μὴ δεμένος, ὁ μὴ σταχωμένος, ἐπὶ
βιβλίων πολλαχ.: Ἀδετο βιβλίον. 3) Ὁ μὴ δεμένος
διὰ γοητείας, ἐπὶ νυμφίου Κῶς. 4) Ὁ μὴ συμπετυκνω-
μένος δι' ἐπαρκοῦς βράσεως, ἐπὶ ὑγρῶν καὶ δὴ γλυκυ-
σμάτων Ἀνδρ. Σῦρ. κ. ἄ.: Τὸ γλυκὸ εἶναι ἄδετο Ἀνδρ.
5) Ὁ μὴ τελείως σωματικῶς ἀνεπτυγμένος, ὁ μὴ πω
ἀνδρωθεὶς Κρήτ.: Ἀδετο κορμί. Ἀδετος ἄδρας.

ἀδευτέριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδιφτέρ' στους Θεσσ.
Μακεδ. (Τσαρίτσ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δευτεριστός < δευ-
τερίζω.

Ὁ μὴ καλλιεργηθεὶς ἐκ δευτέρου, ἐπὶ ἀγρῶν, ἀμπε-
λώνων κττ. ἔνθ' ἄν.: Τ' ἀμπέλ' εἶναι ἀδιφτέρ' στου Τσαρίτσ.
Τ' ἄφ' κι ἀδιφτέρ' στου τ' ἀμπέλ' κ' ἡβγαλι χουρτάρια Θεσσ.
Συνών. ἀδευτέρωτος 1 β, ἀδιάβαστος 5, ἀντίθ.
δευτερισμένος (ἰδ. δευτερίζω).

ἀδευτέρωτος ἐπίθ. Τήλ. κ. ἄ. ἀδιφτέρουτους Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Κομοτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δευτερωτός < δευ-
τερώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ ἐπαναλαμβανόμενος, ὁ μὴ γινόμενος ἐκ δευ-
τέρου Θράκ. (Κομοτ.) Τήλ. κ. ἄ.: Φρ. Κι ἀδιφτέρουτου πᾶς!
(εὐχὴ ἐπὶ θανάτῳ) Κομοτ. || Παροιμ. Μὲ τοῦ κλέφτη, δυὸ
τοῦ κλέφτη, τρεῖς του κι ἀδευτέρωτὴ του (ἐπὶ πάσης κακῆς
πράξεως, ἥτις ἐν τέλει θὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ θὰ τιμωρηθῇ,
ὥστε νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ πλέον) Τήλ. κ. ἄ. β) Ὁ μὴ
καλλιεργηθεὶς ἢ ποτισθεὶς ἐκ δευτέρου, ἐπὶ ἀγρῶν καὶ
ἀμπελώνων Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.):
'Αμπέλ' ἀδιφτέρουτου Ἀδριανούπ. Τὰ 'χουμι ἀδιφτέρουτα
τὰ καλαμπόκια Αἰτωλ. Συνών. ἀδευτέριστος, ἀδιά-
βαστος 5. 2) Ὁ μὴ νυμφευθεὶς ἐκ δευτέρου Θράκ.
(Ἀδριανούπ.)

ἄδεχτος ἐπίθ. Βιθυν. Μύν. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)
ἀδιχτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνάδεχος Σίφν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἄδεκτος. Ὁ τύπ. ἀνάδεχος ἐκ
τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ρ. δέχομαι. Διὰ τὴν διπλὴν
ἄρνησιν πβ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Ὁ μὴ δεκτός, ἀπαράδεκτος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ὁ δὲ δόσιτι μ' ἄλλο μ' ἔρδεσαι, ἄδε-
χτος εἶσαι (εἰς τὴν οἰκίαν μου πλέον νὰ μὴ ἔρχεσαι, δὲν εἶσαι
δεκτός) Χαλδ. 2) Ὁ ἀκατάδεκτος, ὑπερήφανος Μύκ.
β) Ὁ εὐερέθιστος, ὁ μὴ δεχόμενος παρατηρήσεις
Βιθυν. Σίφν.: Ἡ δεῖνα εἶναι ἀνάδεχῃ Σίφν. 3) Ἀμετα-
χείριστος, ἐπὶ ἀγγείων κττ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Πβ. ἄγγιαχτος, ἄγγιχτος.

αδηλάχλαδο τό, Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄδηλο, δι' ὃ ἰδ. ἄδηλος, καὶ ἀχλάδι.

Τὸ φυτὸν ὀξαλὶς τὸ ὀξίδιον (oxalis acetosella) τῆς
τάξεως τῶν γερανιωδῶν (geraniaceae), βότανον θεραπεύον
τὸ νόσημα ἄδηλον. Πβ. *ἄδηλοψόφι. [**]

***αδηλομάχαιρο** τό, ἀδηλομάδαιρο Πόντ. (Ἀμισ.
Ὁφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄδηλο, δι' ὃ ἰδ. ἄδηλος, καὶ μαχαίρι.

Μάχαιρα, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζονται πρὸς θεραπείαν
ὀφθαλμίας, τοῦ ἀδήλου, ψαύοντες δι' αὐτῆς τρεῖς ἐν εἵδει
σταυρώσεως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπιλέγοντες ἐπ' αὐτὴν
ἐνθ' ἄν.: Ἔσανε ἑκατὸν δύο ἀδηλοψόφ', ἑκατὸν δύο ἀδηλομά-
δαιρο, ἔλαφο ἐπέραςε ἀσ' σ' Ἀντήλ' τὸ ποτάμ' ἀσπρύτερο, ἀσ'
σὸ Δεδέκ' τὸ πεγάδ' καθαρώτερο. Ἐγὼ οὐτὸ εἶπα 'το, Ἐξάιτος
εἶπεν ἀτο (Ἐξάιτος = Χριστός. Ἐπ' αὐτῶν) Ὁφ. Πβ. ἀδηλά-
χλαδο, ἀδηλοψόφι, ἀσπράδι.

ἄδηλος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ. καὶ δημῶδ. Κῶς Πόντ.
(Ἀμισ. Ὁφ.) ἄδηλος Στερελλ. (Γαρδικ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄδηλος.

1) Ἀσαφής, ἀβέβαιος λόγ. σύννηθ. καὶ δημῶδ. Κῶς:
Ἀδηλον ἀκόμα τ' ἀμπελοῦ τὸ εἰσόδημα Κῶς || Φρ. Ἀδηλα
καὶ κρύφια (ἐπὶ πραγμάτων ἀγνώστων καὶ μυστηριωδῶν.
Ἡ φρ. ἐκ τῆς Π. Δ. Ψαλμ. 50,8) λόγ. σύννηθ. β) Ἀνέ-
παφος, ἄθικτος (θὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὸν μὴ παρατη-
ρηθέντα, τὸν λησμονηθέντα) Στερελλ. (Γαρδικ.): Ἀσμ.

Κὶ πάρτι κὶ παλαῖο κρασί ἀπ' ἄδηλου βαρέλλι

2) Μάταιος Πόντ. (Ἀμισ.): Ἀοῦτο ὁ κόσμος ντό ἄδη-
λον ἐν' ! (αὐτὸς ὁ κόσμος τί μάταιος εἶναι !) 3) Τὸ οὐδ.
οὐσ., ἡ ἐπὶ τῆς ἱριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ σχηματιζομένη λευκὴ
κηλὶς, νόσημα τοῦ ὀφθαλμοῦ Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ.): Τὸ
μάτι μ' ἔδ' ἄδηλο Ὁφ. Τὰ μάτ' εἶχονε ἄδηλο καὶ οὐ λέπ'
νὰ πορπατῇ αὐτόθ. Πβ. ἀδηλάχλαδο, *ἄδηλομάχαιρο,
*ἄδηλοψόφι, ἀσπράδι.

***αδηλοψόφι** τό, ἀδηλοψόφ' Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄδηλόψοφος.

Βότανον ἢ φάρμακον ἐπιφέρει τὴν ἴασιν τοῦ ἀδήλου,
ὃ ἰδ. ἐν λ. ἄδηλος, ἐνθ' ἄν. Ἐπ' αὐτῶν.: Ἔσανε ἑκατὸν δύο
ἀδηλοψόφ', ἑκατὸν δύο ἀδηλομάδαιρο, ἔλαφο ἐπέραςε ἀσ'
σ' Ἀντήλ' τὸ ποτάμ' ἀσπρύτερο, ἀσ' σὸ Δεδέκ' τὸ πεγάδ'
καθαρώτερο. Ἐγὼ οὐτὸ εἶπα 'το, Ἐξάιτος εἶπεν ἀτο (Ἐξάιτος
= Χριστός) Ὁφ. Πβ. ἀδηλάχλαδο, *ἄδηλομάχαιρο,
ἄδηλος 3, ἀσπράδι.

ἀδήλωτος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δηλωτός <δη-
λώνω.

Ὁ μὴ δεδηλωμένος, συνήθως ἐπὶ τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων
εἰς τὰ μητρώα ἀρρένων καὶ ἐπομένως μὴ στρατολογη-
θέντων σύννηθ.: Ἦτανε ἀδήλωτος καὶ τὸν ἐπιάσανε νὰ ὑπη-
ρετήσῃ καὶ αὐτός.

αδημονησιὰ ἡ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδημονῶ.

Ἡ ἀδημονία.

αδημονία ἡ, Κορσ. Κύπρ.

Τὸ μετγν. οὐσ. ἀδημονία.

Θλίψις, στενοχωρία, ἀνησυχία ἐνθ' ἄν.: Εἶδεν μεγάλην
αδημονίαν τὸ ἐπνίην Κύπρ.

αδημονῶ Θήρ. Κορσ. Κρήτ. Κύπρ. Μεγίστ. Χίος κ.ά.
ἀημονῶ Χίος ἀδημονάω Ζάκ. Κεφαλλ. Μέσ. ἀδημονεῖμαι
Βιθυν. (Κατιρ.)

Τὸ ἀρχ. ἀδημονῶ.

1) Θλίβομαι, στενοχωροῦμαι ὑπερβολικῶς Βιθυν. (Κα-
τιρ.) Θήρ. Κορσ. Κρήτ. Κύπρ. Μεγίστ.: Μὴν ἀδημονᾷς δά!
Θήρ. Ἀδημόνησεν τὸ ἐκρέμ-μυσην Κύπρ. Μὴ τὸνε κάνης εἴσι
τὸν κύρι σου, γιὰτὶ ἀδημονεῖται Κατιρ. Ἐν ἀδημονημένος
τῶν φωνάζει Κύπρ. β) Ἀγανακτῶ Κεφαλλ. Κρήτ. Χίος:
Με κάνει καὶ ἀδημονάω Κεφαλλ. Μ' ἔκαμε καὶ ἀδημόνησα
αὐτόθ. 2) Καταρῶμαι Κρήτ. Χίος: Ἀδημόνησεν ἀπάνω
τοῦ παιδιοῦ του Κρήτ.

Πβ. ἀγανακτῶ.

αδημοσίευτος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀδημοσίευτος.

Ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς δημοσιότητα, ὁ μὴ δημοσιευθεὶς:
Εἶναι ἀδημοσίευτος ἀκόμη ὁ νόμος - τὸ διάταγμα κττ.

Ἄδης ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.)
Ἄδη Τσακων. Ἄδες Πόντ. (Χαλδ.) Ἄης Κάρπ. Κύπρ.
Νάδης Ἀνδρ. Θήρ. Κρήτ. Νάξ. Ἄρης Κύπρ. (καὶ Ἄδης)
Ἄϊδος Καππ. Ἄδη τό, Θράκ. Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. Ἄδης. Ὁ τύπ. Νάδης ἐκ συνεκφ. τῆς
αἰτιατ. τὸν Ἄδη - τὸ Νέδης.

1) Ἡ κατοικία τῶν τεθνεώτων, ὁ κάτω κόσμος:
κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἄδης
ἀχόρταγος - ἀνεχόρταγος - ἀδηφάγος - μαῦρος - σκοτεινὸς - σκοτει-
νισμένος πολλαχ. Εἶδ' ἀρρώστια εἶν' ποῦ πεσεν ἀπάνω δου,
τοῦ Νάδης μυρίζει! Νάξ. Ἦτανε μαῦρος σὰν νὰ ἐβγήκε ἀπὸ τὸν
Ἄδη Κεφαλλ. Ὁ τὰ Τάρταρα τοῦ Νάδης τὸν ἐγρεμίσανε Κρήτ.
Σ' τὸν Ἄδ' ἐπῆεν (ἀπέθανε) Χαλδ. || Φρ. Πῆγε 'ς τὸν Ἄδη
καὶ γύρισε (διέτρεξε μέγαν κίνδυνον) σύννηθ. Τὸν ἔστειλε
'ς τὸν Ἄδη (τὸν ἐφόνευσε) πολλαχ. Ὁ μαῦρος Ἄδης νὰ σὲ
φάγῃ! (ἀρὰ) Λευκ. κ.ά. Ὡ, ποῦ νὰ φάῃ ὁ Νάδης τὸ κορμάκι
σου! (ἀρὰ) Νάξ. Σ' σὸ μαῦρον τὴν γῆν καὶ 'ς σὸ σκοτεινὸν
τὸν Ἄδην (ἀρὰ) Οἶν. κ. ἂ. Συνεκδ. ἐπὶ πλησμονῆς:
Ἐφαγε ἕναν Ἄδη (πολὺ) πολλαχ. Μπεκρηδες οἱ ἄθεοι πίνασι
τὸν Ἄδη (ἔπιναν ἀπλήστως) Σῦρ. Τὸν Ἄδη μὲ τὰ λείψανα
τρῶει (ἐπὶ πολυφάγου καὶ ἀσώτου) Βιθυν. Ὁ Ἄδης φωνά-
ζει (ἢ ἀκόρεστος ὡς Ἄδης κοιλία, ὅταν πεινᾷ) Πελοπν.
Ἄδης ἀνεχόρταστος (ἐπὶ ἀπλήστου, πλεονέκτου ἢ λαιμάργου.
Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,314) Κεφαλλ. Ἄδης ἀδηφάος
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύθν. Χορταίνει ὁ Ἄδης κόκκαλα;
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. Συνών. φρ. τρῶει
ἕνα περὶδρομο, τρῶει τὴν ποταμοθάλασσα, ἔφαγε
τὸν ἀβλέμονα, τρῶει ἕνα ἄδυσο (ἰδ. ἄβυσσος)
|| Παροιμ. Ἀπὸ τὸν Ἄδην φῶς; (ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ἀνα-
μένεις χρηστὸν τι; ἢ ἀπὸ ἐνδεοῦς προσδοκᾷς κέρδος;)
Κύπρ. Πῶς πάν οἱ στραβοὶ 'ς τὸν Ἄδη; — Ὁ ἕνας μὲ τὸν
ἄλλον (ἐπὶ ἐκείνων οἱ ὅποιοι κάμνουν ἀτόπημά τι παρα-
συρόμενοι ὑπὸ ἄλλων) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Δώδεκα χρόνῳ

